

Александър Бакалов

Ловувам, следователно...

Валеше.

Не капки, а плътни водни струи носеха небесно послание на изстрадалата земя. Петима мъже газеха до колене във вода и заливаха неприветливата природа с поток от цветисти ругатни на няколко езика. И трябва да се отбележи, че дъждовният еквивалент на словоизлиянията им без съмнения би накарал гореспоменатата буря да изглежда смешна.

– Ще се издавим – отбеляза Джентълмена, докато опитваше да нагласи чадъра си така, че главата му да остане суха.

– Няма – успокой го Сянката, – носим лодка.

– Само си я носим – не мирясваше Джентълмена. – Откак Снежинката спа в нея, гуменетката за нищо не става.

– Хей, чадърджийо, като знаеш много, другия път ще се сгуша при теб. Не стига, че натъпка оборудването си в моя спален чувал, за да...

– Млък! – изръмжа Тъмния. – Как не ви се напълниха устите с вода, бре! Вчера ми свърши аспирината и искрено моля да не предизвиквате главоболието ми.

Замълча за няколко секунди и добави:

– И без това до няколко минути дъждът ще спре.

В интерес на истината, позна.

* * *

Двестакилограмовият негър, известен като Снежинката, изстиска с професионални движения необятната си парка и се озъби на озарилото небосвода огнено кълбо, познато като слънце:

– Да ми я изсушиш, иначе...

Тъмния с усмивка го изчака да просне дрехата си на скалите и му подаде черния шлифер и ризата си. После приближи до Шепота, прилекнал до някаква машинария с малко екранче.

– Къде сме?

Дългите пръсти на локаторчика се плъзнаха по окъпания в зелена светлина монитор.

– Тук – каза тихо. – Скоро ще го настигнем.

Тъмния отметна назад дългата си черна коса и изръмжа доволно.

* * *

– Много се извинявам за безпокойството, но трябва да видя документите и ловните ви билети.

Малкото светещо кълбо, на което принадлежеше горното

изказване, се отдръпна няколко метра назад и увисна неподвижно във въздуха. Сянката се материализира и извади от чантичката на кръста си разноцветни хартийки. Кълбото се приближи, за да ги огледа.

– Мда... Май всичко е наред. Разрешителните ви са за още седмица. Успяхте ли да хванете поне един?

– Не, но сме на път – гордо потупа огромната си пушка Снежинката.

– Пожелавам ви успех – рече летящата машинка. – Нещо много са се навъдили напоследък.

– Мерси – поклони се леко Джентълмена.

– Учтив до гроб – прошепна Шепота на Тъмния и двамата се захилиха.

* * *

Джентълмена оправи възела на вратовръзката си.

– Добре ли е?

Снежинката избърса потта от челото си с парцала, с който почистваше оръжието си.

– Чудя се, как ли се обличаш за официално парти, щом това са ти дрехите за лов. Някой ден ще взема да мина през клуба ти за чаша уиски...

– Чай!

– С коняк!

– Става. Сериозно, как ми стои вратовръзката?

Гръмотевичен тътен заглуши отговора на негъра, което, предвид културния тон на тази история, вероятно беше за добро. Погледите на петимата се отправиха в посоката, откъдето дойде звукът. Фантастичен поток светлина разкъса черната плът на нощта, откри за миг лицето на спящата земя и се разби на милиони блестящи късчета, които се пръснаха във всички посоки.

Гледката сама по себе си беше прекрасна, а фактът, че нашите герои можеха да ѝ се наслаждават от достатъчно далечно разстояние и от безопасно за тях място, я правеше направо изумителна. Така или иначе, първата реакция закъсня с близо минута.

– Вулкан? – усъмни се в очевидното Тъмния, без да откъсва очи от заревото.

– Да – потвърди Шепота. – Вулканично изригване на 28,7 километра от сегашното ни местоположение.

Джентълмена потри брадичката си.

– Дали...

– Разбира се! – ухили се Тъмния. – В нас се цели, копелето му с копеле. Надушило ни е.

– Ако не си оправи мерника, скоро ще надуши барут – изръмжа Снежинката.

Отблясъците от далечния пожар танцуваха по цевта на пушката му.

* * *

– Две вулканични изригвания, един ураган, две наводнения и три земетресения, последното от които за малко не ни довърши – броеше на пръсти Джентълмена.

– Верни са ти сметките – плясна го по рамото Тъмния. – Само не разбрах, оплакваш ли се, или се хвалиш...

– Чудя се. Нали уж даваме грешни пари, за да ловуваме, без да вредим по никакъв начин на майката природа? Само дето онова чудо, дето го гоним, разказа играта на екологията в мерака си да ни спре.

– К'во си се загрижил... Нали се КЕФИШ! – извика Снежинката.

„КЕФИШ! КЕФИШ!“ – потвърдиха отвесните стени на каньона.

– Ако бяха останали зайци или сърни – продължи той, – да не си мислиш, че щяхме да се трепем за оня?

– Останали са – привлече вниманието на всички Шепота, повишавайки тон. – Четирийсет диви заека и петнадесет сърни, четох последните статистики. Чудя се, дали щяхме да изтребем и тях, ако не бяхме открили Екологичния лов?

* * *

– Настигнахме го – тупна Шепота по радара си.

Червената точка пулсираше в самия център на зеленикавия монитор.

– Оказа се келяв – възнегодува Снежинката. – Помните ли миналогодишния лов? Три месеца го преследвахме оня, преди да го омаломощим. От четири засади се измъкна. А как само нападаше... Скални свличания, гръмотевични бури... Пък тоя не ни уцели нито веднъж.

– Тъкмо ще си почина малко. Не мога всяка година да лежа в болница – обади се Сянката.

– Къде точно се е сврял?

– Ето там – подаде му бинокъла си Шепота. – Виждаш ли онази каменна постройка? Според компютъра, това е изоставен храм от края на

двайсет и първи век.

– Колко оригинално! – продължи да мърмори Снежинката. – Дано поне предсмъртният му монолог си струва.

* * *

– КАК СМЕЕТЕ ДА МИ СЕ ПРОТИВОПОСТАВЯТЕ, СИНОВЕ НА МАЙМУНИТЕ?! – прокълътя между каменните стени дълбок и плътен глас с ясно доловим южняшки акцент. – АЗ СЪМ БИЛ НА ТАЗИ ЗЕМЯ ПРЕДИ ДА СЕ РОДИТЕ, ЩЕ БЪДА И СЛЕД КАТО ТЕЛАТА ВИ ИЗГНИЯТ В ПРЪСТТА!

– Абе кажи нещо ново – прозя се Снежинката, – тия лафове сме ги чували.

Светлината от фигурата, запълнила почти цялото древно светилище, стана още по-червена. Няколко огнени кълба полетяха към петимата мъже, но психоцитът на Сянката ги върна обратно при подателя им. Светлината стана бяла, а фигурата видимо се смали. Гласът вече не беше нито толкова дълбок, нито толкова плътен. Само акцентът се бе запазил.

– Това не е нормално! Аз съм бог в края на краищата. Според правилата, по които е устроен светът, вие трябва да ми се подчинявате!

– Откак открихме начин да ви очистим, пренаписахме правилата – ухили се Тъмния.

Петте дула се насочиха към него.

– Но защо?! – изпищя той.

– „Вълнуващо, забавно, одобрено от Световната екологична организация забавление“ – цитира рекламната брошура Тъмния.

Пет пръста се стегнаха около спусъците.

– Спрете, синове на маймуни! Какво правите?! Вие не можете да живеете без богове...

– Че ние не живеем без богове. Винаги се завъждат нови – припомни познатите факти Снежинката. – Пък и светещите ви кожи стоят чудесно над камините...

Пет енергийни заряда се врязаха в светлата фигура.

КРАЙ

© 1999 Александър Бакалов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/20>]